

faar dette gennemført, ville vi drøftne i Mængden o. s. v." Jeg begriber ikke denne Frygt, dersom vi henholde os til, hvad der foreligger. Det ærede Medlem maa have andre Kilder til sin Frygt, end vi andre have, for faaledes at udtale den. Men sæt nu ogsaa, at denne Frygt var begrundet, denne Frygt for, at vi kunne gennemføre det Forslag, som vi have indbragt, og som staar som næste Nummer paa Dagsordenen, hvad vilde da være rigtigst, hvis vi overhovedet fastholdt dette Grundlag, enten fra første Færd at opgive ganske vort anviste Grundlag i denne Sag eller, som det ærede Forslagsstiller har gjort, at grave et af Benstre for tolv Aar siden begravet Forslag op igen? Der aabenbarer sig, forekommer det mig, en meget væsentlig forandret Opfattelse af Fremgangsmaaden ved Forhandlingen her i Tinget mellem den ærede Forslagsstiller og de to Forslagsstillere af den følgende Sag, og dette maa være fremkommet ved den senere Forandring i Politikken, den senere nøjere Forbindelse mellem det ærede Medlem og vore Modstandere, end der tidligere har været. Det ærede Medlem vil — jeg ser ikke rettere — ved at indbringe dette Forslag og saa komplet forlade det forrige Grundlag gøre paa Forhaanden Forhandling om vort historisk givne Grundlag umulig. Jeg ser ikke rettere, end at det ærede Medlem her er kommet os i Vejen med en Slæde; hvorpaa tørre Ministerens Tilslutning med meget mere, med Forsæt kommer os i Vejen med en Slæde, naar vi skulde behandle dette Spørgsmaal. Og at vi burde behandle det nu — det har jeg allerede udtalt ved Forelæggelsen — er der meget forstærket Grund til, baade Lovgivningen i de senere Aar og særlig det sidste Aars Lovgivning med Hensyn til Alderdomsforsørgelse, Fattighjælp m. m. Det er som sagt ikke at forstaa for os, der skønne over Behandlingen her. Det er efter min Mening partipolitisk ubegribeligt, at man ikke, naar man finder det nødvendigt at optage denne Sag paa ny fra det Standpunkt, som baade Landstinget og Folketinget havde den Gang for 6, 7—8 Aar siden, da den sidst behandlede, og hvorom jeg har udtalt mig, da fremlægger Sagen, som vi havde den i 1883. Vi have tre Behandlinger her og der; vi have en Behandling her og der; vi have Udvalg her og der og Fællesudvalg og nok en Behandling her og der. Det er Forretningsordenen og Grundlovens Forfæst, og denne Frygt, som nu er paa Forhaanden udtalt ikke mindre end tref Gange, kunde, forekommer det mig, være sparet, indtil vi havde naaet f. Eks.

Fællesudvalg og set, hvad man kan faa ud af det, og da kunde man have taget Bestemmelse om, hvorvidt man af Hensyn til Sagens Stilling burde tage det Resultat, man der kunde naa. Men skulle paa Forhaanden vore Arbejder i tidligere Tid paa snart det ene, snart det andet vigtige Punkt slaas i Stykker derved, at man kun tager enkelte Punkter ud, som maatte behage den nuværende, ærede Regering, og derigennem frembringer Resultater, saa har man ikke blot ved en ny Politik fremkaldt en høist besynderlig Stilling i Grundlovskampen, som det en Gang kaldtes, men ogsaa en meget mærkelig Stilling med Hensyn til vor Reformforhandling. Thi Reformerne ville de i det hele fra første Færd ødelægge, og Fremgangsmaaden bliver alene derved formelt bevaret efter Grundlovens Forfæst, medens Lovforslagene i Realiteten jo gennemføres ved hemmelige Udvalg, Udvalgsudvalg og Udvalgsforhandling med Regeringen. Jeg nærer Frygt for, at der vil gaa mere i Løbet paa den Maade efter den Vej, de ærede Herrer ere inde paa. Jeg kunde forstaa, at naar man var enig i, naar man optog en Sag, at begynde i alt Fald med det historiske Udgangspunkt, man da, efter sit Syn paa den politiske Stilling, sit større eller mindre Haab til Regeringen eller større eller mindre Haab om dens Afgang, kunde stilles til Slut, naar Dervedelse gennem forskellige Stadier er foregaaet med stærkt Krav paa at faa gennemført Sagen saa godt som muligt. Men jeg kan ikke erkende det for demokratisk Reformarbejde, der paa første Færd forlader, hvad vi have været enige om, for des lettere at opnaa saakaldte Resultater. Det ærede Medlem har forladt Formueskatten, den særlige Bæftatning af Formuen, paa Forhaanden. Jeg forstaa, at det tiltaler Kapitalisterne og de formuende. Det var kun $\frac{1}{10}$ pro mille for hver Procent af Indtægten, der foresloges den Gang i vor Lov, og foreslaas nu af os, det ærede Medlem fra Røge (Hørup) og mig, og det er erkendt fra alle Sider, at det var et beftedent Forlangende, der ikke var uberettiget, naar man ellers kunde begrænse de skattepligtige Formuesgenstande. Det er blevet gjort gældende, at en tilsvarende Skattelov i Norge gaar ikke lidt videre med Hensyn til Belægningen af Skat paa Formuen, og jeg skal dog gentage, hvad jeg den Gang fremsatte, at det forekommer mig heller ikke, at at nogen kan fortryde, at der kommer et saa billigt Tillæg paa en Skatteindtægt, der flyder væsentlig af Formuen, som det, der her foreslaas. Det vil ikke kunne beftages af nogen af de paagældende, naar de tage et